

Els ulls que tot ho veuen

MOISÉS DE PABLO

■ Virus editorial està publicant una sèrie de llibres ben interessants sobre Internet, el seu impacte i diferents consideracions sobre la xarxa. No podia ser que, a escala mundial, la xarxa trastocqués la feina, les relacions socials o el passatemps del Primer Món, i això no tingués gaire reflex en el món editorial, a banda dels tutorials de torn o llibres de consulta.

L'editorial, que fa llibres propis i es nodreix també de títols italians, tracta de resoldre aquesta mancança. 'El lado oscuro de Google' ens parla d'una empresa nascuda en un garatge, per part de dos enginyers, Larry Page i Sergei Brin, que com els aventurers del salvatge oest (s'han fixat que l'esperit de l'emprenedor és gairebé el del conqueridor del Wild West?), han modificat el món de la recerca de dades gràcies a l'algoritme Page Rank, el gran secret de la casa.

Hi ha un abans i un després de Google a la xarxa, perquè els seus competidors, se'ns diu, com el gegant Yahoo, que ha quedat petit, mai han disposat d'aquesta capacitat de Google per dirigir una publicitat encoberta. El text l'anomena capillar, diferenciada per a cada internauta, i per fer del petit ingrés de molts milions de persones, grandíssims beneficis econòmics.

Sota Ippolita hi ha un col·lectiu italià que estudia la xarxa: és significatiu que l'autor o autors no donin el seu nom. Por a represàlies? El capitalisme tou, com l'anomenen els autors, que defensa Google, està basat en una mena de paternalisme dels empresaris: els treballadors de Google tenen piscina a les oficines, hi ha restaurants gratuïts, aula de jocs, s'improvisen partits de tota mena als pàrquings. És fer d'una consideració normal (no es pot estar 8 hores seguides davant d'un ordinador) una gegantina campanya de màrqueting favorable.

«Segons se'ns diu, Google també té una sèrie de punts foscos a considerar...»

D. I.

Però, segons se'ns diu, Google també té una sèrie de punts foscos a considerar. Aquest llibre és del 2007: en aquest interval, la megacompanyia, que sempre ha presumit de vendre sense fer mal o de no ser monopolística, s'ha menjat Amazon.com, la plataforma de venda de llibres més important del món, s'ha dedicat a escanejar les nostres ciutats del planeta

per traçar un megamapa global, ha adquirit Youtube, la plataforma més gran de vídeos mundial. I no contents amb això, han endegat una campanya per escanejar milers i milers de llibres. És com si el mite de la biblioteca d'Alexandria s'hagués reencarnat en una empresa que resulta perillosa, no només per la quota de mercat que ha adquirit, per com coneix

IPPOLITA (PSEUDÓNIM)

© VIRUS EDITORIAL, 2011

250 PÀGINES

TRADUCCIÓ: M. G. MACCHIA

I G. MAIO

El lado oscuro de Google

els gustos i recerques dels seus usuaris, sinó per l'ús que es pot fer d'aquesta informació, i com s'ha ramificat per Internet, fins a convertir-se en el gran rival de Microsoft.

Google no ha dubtat a sotmetre's a la censura xinesa per guanyar un 25% més del mercat mundial d'internautes, ha «robat» executius d'altres empreses, comportant-se igual que aquest capitalisme dur que diu rebutjar. Pel que diu Ippolita, fins i tot van amagar informacions d'ecologistes que atacaven els interessos d'alguns dels seus accionistes principals en una operació urbana al Carib que amenaça l'ecosistema.

No se sap fins a quin punt Google se sotmet al control de les agències de seguretat nord-americanes. Fins a quin punt aquest monopoli serveix pel control o potencial espionatge a la xarxa? Sempre s'ha dit que la informació és poder, avui qui reparteix les cartes de la informació, qui les ordena, és totpoderós. Quan la força es deixa seduir pel costat fosc: llums i ombres de Google, el gegant d'Internet que cada cop és més gran.

El malestar como destino

RICARDO MENÉNDEZ SALMÓN

■ Richard Yates fue un autor norteamericano injustamente oscurecido dentro de la nómina de autores norteamericanos del siglo veinte. Le debemos una obra maestra, la perturbadora 'Vía revolucionaria'. La escribió a los 35 años y jamás volvió a volar tan alto.

Haley Joel Osment es un chaval (1988) norteamericano que se hizo célebre por su papel en 'El sexto sentido'. Recordarán su mantra: «A veces veo muertos». Parece que su estrella, desde entonces, ha declinado. Dakota Fanning es una jovencísima (1994) actriz norteamericana que debutó en el cine a los siete años en la película 'I am Sam', en la que interpretaba a la hija del protagonista, Sean Penn, un hombre con problemas mentales que lucha por la custodia de su niña. Aseguran de ella que puede ser una grande de la interpretación.

El puente que conduce del escritor Richard Yates a los actores Haley Joel Osment y Dakota Fanning lo ha levantado Tao Lin,

TAO LIN

© ALPHA DECAY, 2011

Richard Yates

un joven (1983) neoyorquino de origen chino del que ahora se publica 'Richard Yates', novela protagonizada por dos jóvenes llamados Haley Joel Osment y Dakota Fanning.

En 'Richard Yates' nada es lo que parece ser, porque todo podría ser otra cosa de lo que en realidad es. Tao Lin resulta, en efecto, tan directo que a menudo parece simbólico, y su obra, que ha merecido marbetes incendiarios y algo estúpidos—«El Kafka de la generación Facebook»—, no necesita de aquellarres comerciales para sostenerse como lo que es: una estupenda radiografía del malestar como destino y una magnífica demostración de que el viejo arte de nove-

El escritor Tao Lin

D. I.

lar se contiene siempre en odres nuevos.

Y es que la novela persevera, se obstina en perdurar vistiendo el traje oportuno. Pocas artes, en efecto, han mostrado semejante capacidad de metamorfosis a lo largo de los siglos. Pues el tema capital de 'Richard Yates', más allá de que la obra esté trufada de chats, SMS y cibercultura, no es otro que el desencanto radical ante la vida y la inca-

pacidad de la juventud por expresar sus deseos de un modo razonable, efectivo y que conduzca a algo parecido a la felicidad.

Haley y Dakota, absurdos y a la vez sublimes como todos los jóvenes enamorados, viajan, comen, beben, follan, se pelean y, sobre todo, hablan, hablan, hablan incansablemente por teléfono, vía mail y *tête à tête*. Hablan de dietas, de sus padres, de música, del suicidio, del sexo, del dinero, del nihilismo; hablan con el cansancio y la desesperación de ancianos prematuros y con la audacia y el regocijo de niños eternos. Hablan de lo que querrían tener y de lo que ya han perdido sin siquiera saberlo, y en su frágil envoltorio, siempre presos de su candor y de su perversidad, se muestran tan parecidos y tan distintos entre sí como parecidos y distintos entre sí eran los amantes de las memorables novelas que Richard Yates escribió hace ya medio siglo.

Mudan las formas; el contenido permanece. Queda, como siempre, la literatura: la buena, la de verdad.